

๑๕๗

4 รัตติกาล กลียุค

พนมเทียน

NUMSAENG13 ภาด

๑๕ (๒)

อย่างเกรงกลัว เข็ดเขี้ยวขีตสุด มารร้ายลุกขึ้นมานั่งคุกเข่าตามเดิม มือคงพนมจรดอกอยู่เช่นนั้น

“ชายผู้นั้น ถูกโจรล่ามด้วยโซ่ กักขังซ่อนอยู่ในถ้ำเล็ก ๆ เขิงเขาเขี้ยวโน่นพระเจ้าข้า”

“เขาปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า บาดเจ็บทุกข์ทรมานหรือว่าพวกโจรได้ทำทารุณกรรมใดๆ บ้างหรือไม่?”

อรัญเทวีถาม

“ปลอดภัยดีพระเจ้าข้า โจรยังมีได้กระทำการทารุณอย่างใด เพียงแต่ถูกล่ามโซ่ทรมานกายบ้างเท่านั้น”

“มีไอ้โจรเฝ้าควบคุมตัวเขาไว้กี่คน?”

“สามคนพระเจ้าข้า อยู่เวรเฝ้าในถ้ำ อาวุธพร้อม”

“รวมทั้งพวกภูตเปรต อสุรกาย บริวารของเจ้าที่คอย
เป็นหูเป็นตาช่วยเหลืออยู่ด้วยซิ”

คราวนี้จักรวรรดิโรมาก็มหันหน้า หิรัญญะโบกหัตถ์มาทาง
อรัญเทวี บอกว่า

“เจ้าย่าไปพูดอะไรกับไอ้ผีให้เสียราศีเลย ชั้นเองดีกว่า...
เฮ้ย! จักรวรรดิ”

“พระเจ้าค่ะ”

“โจรชุดนี้ มีอยู่ด้วยกันหกคน เมื่อสามคนเฝ้าเฉลยหรือ
ตัวประกันไว้ อีกสามคนมันไปไหนเสีย?”

“อีกสามคนไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วย มันเอารถยนต์ของชาย
คนนั้นเข้าไปแอบซ่อนไว้ในกรุงเทพฯ เตรียมจะขายต่อ และ
เตรียมติดต่อกับญาติของคนที่ถูกจับตัวมา”

ไอ้จุกหันมาทางจักรกฤษณ์ ผู้ตลอดเวลาเย็นพึงเฉยอยู่
พร้อมทั้งใคร่ครวญลึก

“เอาไง หน้า ได้ความแล้ว พวกโจรแบ่งงานของมันคนละ
ด้าน ตัวประกันถูกกักขังอยู่ตรงเขาข้างหน้าโน้นเอง พวกมันเฝ้า

กันอยู่สามคน อีกสามคนเอารถเบ็นซ์เข้ากรุงเทพฯ และคอยทำ
หน้าที่ติดต่อเรียกค่าไถ่”

“เรื่องรถยนต์ กับไอ้โจรอีกสามคนที่แยกไปทาง
กรุงเทพฯ แล้วนั้นนะ เอาไว้ทีหลัง—”

จักรกฤษณ์เอ่ยขึ้นอย่างรอบคอบ

“—ขั้นแรก เราจะช่วยตัวประกันให้ได้เสียก่อน นั่นเป็น
จุดใหญ่สำคัญที่สุด เพราะฉะนั้น เราจะต้องไปที่นั่นเดี๋ยวนี้เลย
จุก! ปัญหาฉันก็มีอยู่สองข้อเท่านั้น ถ้าตรงที่มันเอาตัวประกันไป
กักขังไว้ ห่างจากที่นี้เท่าไร เอารถเข้าไปจนใกล้ที่สุดโดยให้
พวกเราเดินกันไม่ไกลนักได้แค่ไหน มีทางพอจะให้รถวิ่งเข้าไป
ได้ไหม กับอีกข้อหนึ่งก็คือ เจ้าพวกภูตผีปีศาจ ลูกน้องของ
จ้าวโร ที่คอยเฝ้าดูแลอยู่ อาจช่วยเตือนให้พวกโจรรู้ตัวเสียก่อน
ก็ได้”

ไอ้จุกหัวเราะว่า

“อ้าย! ไอ้เรื่องนั้นนะ น่าไม่ต้องห่วงหรอก เจ้านายของ
พวกมันนั่งจ้องพนมมือแต่อยู่ที่นี่ ลูกน้องจะมีน้ำยาที่ไหน ป่านนี้
แผ่นข้ามเขาไปหมดแล้ว ส่วนระยะทางน้ำก็ไม่ต้องห่วง

ชั้นสำรวจดูแล้ว รถนำพอจะวิ่งเข้าไปได้จนถึงเชิงเขานั้นแหละ ผ่านทุ่งนาบ้าง ป่าละเมาะไปบ้าง ทางแค่นี้ไม่เกินห้าหกล้านเมตรเอง ชั้นจะหิวไอ้ ‘ท้าวทุตถัง’ นี่ล่องหน้าไปรอน้ำอยู่ที่โน่นก่อนก็ได้ จะ ‘ดับ’ หู ‘บั้ง’ ตา พวกมันไวไม่ได้ยินเสียงรถของน้ำที่จะแล่นเข้าไปจนชิด อย่างมากพวกน้ำเดินกันอีกร้อยหรือสองร้อย เมตร ก็เข้าถึงบริเวณที่มันกักตัวประกันไว้แล้ว ความจริงน้ำแทบจะไม่ต้องล่าบากยุ่งยากอะไรเลย ถ้าไม่คิดว่าตาสองหมอที่ติดรถมาด้วยนั้นจะเกิดสงสัยเกินไปนัก น้ำนั้นรออนุ้ยในรถตรงนี้แหละ ชั้นกะเจ้สองตัวจะเอาตัวประกันมาส่งให้จนถึงรถเลย มัดไอ้โจรสามคนร้อยพวงมาส่งให้อีกด้วยเอาแม่?”

จักรกฤษณ์รีบโบกมือโดยเร็ว

“ไม่ต้อง อย่าดีกว่า ข้าเชื่อ ว่าเอ็งกับอรัญเทวีช่วยให้ สะดวกขึ้นในเรื่องนี้ได้อย่างสบายมาก แต่มันจะกลายเป็นเรื่อง เอิกเกริกผิดธรรมชาติวิสัยเกินไป หมอสองคนเพื่อนข้าจะเกิด ปัญหามากมายขึ้นเสียเปล่าๆ ข้าต้องการให้การช่วยเหลือ ตัวประกันครั้งนี้ ดูเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดามากที่สุด เท่าที่จะทำได้ โดยไม่ให้เขาเห็นว่าเป็นเรื่องอภินิหารที่เหลือเชื่อ...เอาละ เอ็งเอาจ้าวโรมารเจ้าถิ่นนี่ล่องหน้าไปก่อน คุมเชิงอย่าให้มัน

ส่งข่าวส่งสัญญาณใดๆ เตือนพวกโจรให้ทันรู้ตัวเสียก่อน ส่วนข้าจะขับรถเข้าไปจนถึงบริเวณใกล้เคียงที่สุด แล้วคอยดูเองก็แล้วกันว่าข้าจะใช้วิธีที่ละมุนละม่อมอย่างไร สำคัญว่า อย่าทำอะไรเกินเลยนอกเหนือคำสั่งข้าก็แล้วกัน...สำหรับอรัญเทวี เธอไปพร้อมกับฉันก่อน ช่วยชี้ทางให้”

“เอางั้นรอะ น้า?”

“เออ เอางั้น จำไว้อีกครั้งนะ อย่าทำอะไรให้ใครต้องได้รับอันตรายร้ายแรง ไม่ว่าในรูปใดทั้งสิ้น”

หริญญะ ตรงเข้ามาขยำมคว่ำคอเจ้ามารร้ายผู้ครองขุนเขาดิ่งขึ้นยืน

“ไป! เอ็งไปก๊ะข้า! อย่ามาทำเบี้ยว หรือมีเล่ห์เหลี่ยมอะไรเป็นอันขาด ถ้าไม่ยอมเจ็บตัว ชอบแตกสินบาทคาดสินบน ประพฤติชั่วอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ให้ข้า ถึงได้ไม่มีโอกาสขึ้นไปอยู่ในภพภูมิที่สูงกว่านี้เสียที จะอยู่ให้สาธุชนคนดีเขาเคารพนับถือไม่ชอบ ดันเลือกไปเป็นลูกพี่ของทุรชนคนจัญไร ไม่ติดคุณน้าคนนี้ท่านบิณฑบาตไว้ละก็ ฮืม!...ไป!”

สิ้นเสียงทวาดนั้น ก็ปรากฏเสียงลั่นพรีบ แผ่นดิน
สะเทือน ทั้งหิรัญญะ และจันทรามาร หายวูบไปกับตาในทันทีนั้น
ไม่ว่าในทิศทางด้านที่จะไปทางเขาเขียวเบื้องหน้า ยอดลู่ระเนน
เป็นทางประจุมีจรวดพุ่งผ่าน

จักรกฤษณ์หันมาพยักหน้ากับธิดานาคราช ชวนกันเดิน
กลับไปที่รถ พอพ้นเขตดงอ้อยออกมา อรัญเทวีก็กลายเป็น
มิดิที่สื้ไปตามเดิม คือสายตาสามัญจะมองไม่เห็น

หมอกำพล กับหมอลิขิต นั่งรอเขาอยู่ก่อนแล้วด้วยความ
กระวนกระวาย พอจักรกฤษณ์โผล่ออกมาจากดงอ้อยริมทาง
และเปิดประตูรถเข้ามา ก็อ้าปากจะถาม แต่นักวิทยาศาสตร์
หนุ่มเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“เออละ ได้การ ตอนนี้อยู่แล้วว่าคุณพ่อของลิขิตถูกโจรมัน
ขังไว้ที่ไหน เราจะเอารถเข้าไปจนถึงที่เลย เดี๋ยวพอเลย
วัดท่ากระทุ่มไปแล้ว ตัดทุ่ง ตัดป่าละเมาะไปอีก ไม่ไกลนักหรอก
แค่นี้เอง เดี๋ยวก็ถึง”

พร้อมกับพูด เขาก็สตาร์ทเครื่อง เปิดไฟ นำรถเคลื่อนที่ไปตามทางเกวียนต่อไป กำพลคิดอยู่ในใจว่า นี่อาตมากับลิขิตมากับคนบ้าห่าร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน แต่ก็จนปัญญาเป็นล้นพ้น ไม่กล้าที่จะพูดอะไรให้เป็นทีรำคาญหูหรือขัดใจ

“ฉันเพิ่งรู้เอาคืนนี้อีกเหมือนกัน ว่าแกพูดกับตันอ้อยก็รู้เรื่องกันได้”

จิตแพทย์พูดอ้อยๆ จักรกฤษณ์หัวเราะ

“อย่าประชดแตกดัน...แกก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ฉันเข้าไปในดงอ้อยตรงนั้น ก็เพื่อสงบจิตมองเหตุการณ์โดยใช้หลักของ ‘เมดิเตชัน’ หรือจะพูดตามประสาชาวบ้านว่า อัญเชิญอากาศเทพ รุกขเทพ มาสอบถามความดูผิดหรือถูก ประเดี้ยวก็รู้เอง”

“แล้วอากาศเทพ หรือรุกขเทพ ท่านบอกว่าคุณพ่อของลิขิตถูกขังอยู่ตรงไหนล่ะ?”

“โน่น ในถ้ำ ตรงเชิงเขาสูงข้างหน้าโน่น โจรมันคุมอยู่สามคน อีกสามคนแยกทางเข้ากรุงเทพฯไปแล้ว และก็คอยทำหน้าที่โทรศัพท์ไปขู่เชิญเรียกเอาค่าไถ่กับลิขิตยังงี้ล่ะ”

“ฮือม...”

เสียงจิตแพทย์คราง กระตือรือร้นน้ำลายลงคอ แล้วจิบ
บรันดีอีกครั้ง

“—แล้วนี่แกจะขับรถเข้าไปจนถึงเชิงเขาเลยหรื?”

“จะได้รับท่านมาได้ง่ายๆ ไม่ต้องพาเดินให้ไกลยังงี้ละ
ก็อาจมีการผจญภัย ไต่เนินเขากันบ้างนิดหน่อย ประเดี้ยวแก
สองคนก็ต้องลงเดินกับฉันแน่ๆ”

“อย่าลืมนะ ว่าเราสามคนที่มาด้วยกันนี่นะ มือเปล่าๆ
ไม่มีอะไรเลย นอกจากไฟฉายคนละดุ้นเท่านั้น”

“ก็มือเปล่าอะซี อย่างมากก็ยา และเข็มฉีดยา อย่างที่ให้
เตรียมมาแล้วนั่นแหละ เราไม่ได้ไปสู้รบตบมือกับพวกมันนี่นะ”

“แล้วพวกมันนะ มือเปล่าด้วยงั้นหรือ?”

“เอ็ม.๑๖ สามกระบอก”

กำพลทำหน้าที่พิกลอยู่ในเงามืดหลังรถ ลิขิตก็มีอาการ
เหมือนอยากจะเป็นลม

“แล้วแกเจตนาจะขับรถไปจนถึงที่กักขังตัวคุณพ่อลิขิต
เลยแบบนี้ ไม่คิดบ้างหรือว่ามันจะเอาเอ็ม.๑๖ สาตมา โอ้ย! นี่
ฉันจะหัวใจวายแล้วนะนี่ ห้ามถามห้ามไถ่อะไรเสียด้วย จะไม่ให้
ถามก็ไม่ว่าอะไรละ แต่บอกให้พอใจขึ้นหน่อยได้ไหมว่า ระหว่าง
โจรมีอาวุธร้ายครบมือ กับเรามีมือเปล่า จะเข้าไปพบหน้ากับมัน
ได้ยังไง โดยเราไม่ถูกมันยิงตายเสียก่อน หรือถูกงาบเอาไปเป็น
ตัวประกันเพิ่มเติมเข้าไปอีก”

“รับรองซิว่า มันทำอะไรเราไม่ได้หรอก รถคันนี้
ก็เหมือนกัน จะวิ่งเข้าไปจนถึงใกล้ที่กักตัวให้มากที่สุด โดยไม่เปิด
โอกาสให้มันรู้ตัวได้เลย มากับ ‘หมอผี’ ซะอย่าง กลัวอะไรนะ”

ประโยคหลัง เขาประชดเอาบ้าง

รถผ่านบริเวณหน้าวัดในชนบทเปลี่ยว แล้วเริ่มบุกตะลุย
เข้าไปในดงอ้อย โดยการกระชิบบอกทางให้จากอรัญเทวี
ล่อทั้งสี่ไต่ไปตามพื้นที่สูงๆ ต่ำๆ ขรุขระ ทำให้ตัวรถไหว
ยวบยาบโคลงอยู่ไปมา แต่อันเนื่องมาจากสมรรถนะของรถ
ที่ออกแบบมาสำหรับการบุกป่าฝ่าดงโดยเฉพาะอยู่แล้ว จึงไม่มี
อุปสรรคใดๆ จักรกฤษณ์ใช้เกียร์ต่ำอยู่ตลอดเวลา บ่ายหน้า
คืบคลานไปอย่างไม่จำเป็นจะต้องรีบด่วน ยิ่งเห็นสภาพของ

พื้นที่ ซึ่งเขาขับบุกทะลุเข้าไป ทั้งกำพลและลิขิต ผู้นั่งอยู่ใน
ตอนหลังก็ยังอกสั่นขวัญแขวนใจเต้นระทึก

“จักรกฤษณ์ นี่นะมันไม่ใช่ถนนแล้วนะ แต่ป่าชัดๆ”

จิตแพทย์สะกิดไหล่ บอกมา

“อ้าว! ก็ป่านะซิ แล้วต่อไปก็จะไต่ขึ้นเขาด้วย หรือแกคิด
ว่าเราควรจะไปด้วยถนนราบเรียบแบบซูเปอร์ไฮเวย์ พ้นจาก
ดงอ้อยนี่ออกไป ก็เป็นป่าละเมาะและป่าโปร่งแล้ว จนกระทั่งถึง
ภูเขาโน่น”

“ผมว่า ถ้าระยะทางมันอีกไม่ไกลนัก เราควรจอดรถซ่อม
แล้วย่องเข้าไปไม่ดีกว่าหรือครับ คุณกฤษณ์ เจียบๆ เปลี่ยวๆ
แบบนี้ เอารถยนต์เข้าไปทั้งคัน พวกผู้ร้ายมันจะต้องรู้ตัว
ล่วงหน้าแน่ๆ”

หมอลิขิตเอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไร เชื้อเหอะ ผมจะเอารถนี้บุกเข้าไปจนถึงที่ที่เรา
จะเดินกันอย่างใกล้ที่สุด ธุระอะไรที่จะต้องเดินกันไกลๆ ให้เมื่อ
ถ้ารถมันสามารถจะไต่ทางขึ้นไปจอดเทียบหน้าถ้าที่มันเอา

คุณพ่อคุณไปกักขังไว้ละก็ ผมจะขับไปให้ถึงที่นั่นเลย ไม่ต้องกลัวว่ามันจะทันรู้สึกตัวหรือได้ยินเสียงหรือ หรือต่อให้รู้ตัวก็จะทำอะไรเราไม่ได้ทั้งนั้นแหละ รับรองกันหลายครั้งแล้ว ไม่เชื่อแล้วมากับผมทำไม”

หมอลิขิตพูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งภาวนา ส่วนกำพล สะกิดไหล่อีกครั้ง

“นี่ นายกฤษณ์”

“ฮือม?”

“คุณพ่อของลิขิตนะ ผู้ร้ายมันเรียกค่าไถ่เพียงแค่สามล้านบาทเท่านั้นนะ แต่ถ้าแถมนายจักรกฤษณ์อีกหนึ่งคน จันว่ามันจะเรียกสักสามร้อยล้านบาท คุณแม่แกก็ทูนหัวให้ เพราะฉะนั้น คิดอะไรให้ดี ให้รอบคอบหน่อยนะเพื่อน ไอ้จันนะ เชื่อฝีมือแกอย่างเต็มที่ แต่มันก็อดปอดไม่ได้ บอกตรงๆ ทั้งจันและลิขิตตอนนี้ใจไม่ดีเลยจริงๆ พับผ่า”

นักวิทยาศาสตร์หนุ่มจูปากจิกจิก อย่างรำคาญใจ เต็มที่ แล้วโผล่ออกมาว่า

“นี่ กำพล ฉันว่าฉันจะพยายามทำอะไรให้ดูว่ามันเข้าท่า
ดีงาม สอดคล้องกับทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ของแก่มากที่สุด
แล้วนะ แต่แกก็แสดงถึงความอกสั่นขวัญแขวนและไม่แน่ใจใน
ตัวฉันเพิ่มขึ้นทุกทีเมื่อเราใกล้เป้าหมายเข้ามา ความสำเร็จ
ก็เห็นอยู่แค่เอื้อมนี่แล้ว คนเรา ถ้าจิตใจไม่มั่นคง กำลังใจไม่ดี
มันก็ทำอะไรไม่สำเร็จหรอก เอาซึ่งดีกว่า ฉันจะให้แกทั้งสองเห็น
อะไรชัดๆ กับตาในบางอย่าง แล้วบางทีทั้งสองคนอาจเกิดความ
มั่นใจขึ้นก็ได้ แต่เห็นแล้วก็หุบปากนิ่งเสียนะ อย่าเอาไปเล่าให้
ใครฟัง เพราะเขาจะไม่เชื่อ และลงความเห็นว่างะทั้งสองคนบ้า
ไปเสียแล้ว เอาไหม จะดูไหม?”

“ตกลง ฉันจะดู ว่าแกมีอะไรที่จะแสดง เพื่อเป็น
หลักประกันว่า ถ้าเราไปถึงที่ของไอ้โจรนั้น แล้วเราจะต้อง
ปลอดภัย สามารถช่วยคุณพ่อของลิลิตได้”

‘อรัญเทวี’

เขาส่งกระแสนิจิตส่งสาวน้อยนอกพิภพที่นั่งอยู่เคียงข้างใน
เบาะหน้า

“คะ เจ้านาย?”

‘ฉันจะดับไฟคู่น้ำรถคันนี้ และขับไปมิด ๆ อย่างนี้แหละ ยี่มราคบาทหน้อย สั่งให้มันหมุนเป็นตะไลเพลิงส่องทางแบบพลู ให้แก่รถคันนี้ โดยไม่ต้องใช้ไฟหน้ารถเลย ควบคุมรัศมีไว้ให้ดี ด้วย อย่าให้ประกายของมันไปแลบเลี้ยลุกไหม้ติดป่าเข้า หมอสองคนนี่ จะได้เห็นกับตาเสียที่ว่า ฉันไม่ได้พาเขามาส่งเดช โดยไม่มีอะไรคุ้มกันเลย’

“อ้าว! ก็ไหนเจ้านายสั่งฉันกับหิริญญะไว้ว่าไม่ให้สำแดง อะไรอุตริวิธิการเป็นที่ผิดสังเกตยังไงล่ะ”

‘แต่คราวนี้มันจำเป็นแล้ว กำพล กับลิขิต ปอดจนแทบจะกระโดดลงจากรถ เราต้องให้เขาบังเกิดความศรัทธา และเชื่อมั่นในตัวฉันเสียก่อน ต้องสำแดงอิทธิฤทธิ์กันชัด ๆ ซึ่ง ๆ หน้าบ้าง แล้ว เขาก็จะเห็นกันเพียงแค่อสองคนเท่านั้น เอาไปอ้าปากเล่าให้ใครฟังก็ได้’

“ประเดี้ยวสองคนนี่ก็ซ้อคตายเท่านั้น”

‘ไม่หรอก เขาเป็นคนมีสติสัมปชัญญะที่ดี ถ้าเห็นแล้ว ก็ทิ้งไว้ให้เป็นการบ้าน เพื่อให้เขาคิดค้นเอาเองก็แล้วกัน

ว่าอะไรมันเป็นอะไร โยนนาคบาศของเธอออกไป ฉันจะดับไฟ
หน้ารถเดี๋ยวนี้แหละ’

กำหนดจิตสั่งข้อความเสร็จ จักรกฤษณ์ก็ดับสวิทช์ไฟคู่
สี่ตาทหารมิดสนิทลงในทันทีนั้น อรัญเทวี่อมยิ้ม รูดกำไลที่สวม
ข้อมือออกเหวี่ยงผ่านกระจกบังลมหน้ารถออกไป

ทันทีที่จักรกฤษณ์ดับไฟหน้ารถมิด สองหมอกี่ร้อง “ฮ้า!”
ออกมาด้วยความประหลาดใจพร้อมกัน แต่แล้วก็กลับเบิกตา
จ้องตะลึงลาน เมื่อเห็นม้วนวงกลม ขนาดกระดังตีตั่ว
หมุนควงนำทางอยู่หน้ารถ ส่องรัศมีสว่างเขียวปลาไปรอบด้าน
มองเห็นภูมิประเทศที่รถผ่านได้อย่างถนัดตาราวกับใครมา
จุดพลุไว้ รถแล่นไป เจ้าตะไลเพลิงประหลาดวงนั้นก็หมุนอยู่
ตัวๆ นำทางไปเรื่อย ด้วยประกายแสงที่ไม่สม่ำเสมอหนัก
บางครั้งก็หรี่ลง และบางครั้งก็ลุกสว่างโชติเปล่งแสงจ้า มีรัศมี
หลายสีปะปนกัน เหลือบแดง, แสด, เหลือง, น้ำเงิน และเขียว
ขาปนม่วง ทั้งงดงาม และทั้งน่าสะพรึงกลัวเหลือที่จะกล่าว

“โอ๊ย! อะไรกันนั้น จักรกฤษณ์ แก่เล่นกลอะไร?”

หมอกำพลไพล์ลั่นออกมาอย่างลึมตัว ผงะหลังพึงเบาะ
ตาเหลือก ลิขิตก็ตกอยู่ในอาการพริ้งเพริดแทบลึมหายใจเช่นกัน
ทั้งสองจ้องเขม็ง จะว่าตาผาดก็ใช่ที่ เพราะเห็นกันอยู่ทนต์
ตะไลเพลิงประหลาดดวงนั้น หมุนควงนำหน้ารถ มองผ่านกระจก
หน้ารถออกไป รู้สึกว่ามันจะห่างเพียงไม่เกินเจ็ดแปดเมตร
เท่านั้น ลอยสูงจากพื้น เหนือระดับหลังคารถเล็กน้อย ไม่ได้
ลอยวนเปล่งแสงอยู่เฉยๆ แต่เคลื่อนลอย นำทางไปเรื่อยๆ

จักรกฤษณ์หัวเราะ

“ดูเสีย...ดูให้เต็มตา ทั้งสองคนนั้นแหละ และทำไว้ด้วย
ว่าถ้าอยากจะทำอะไรก็ได้ให้ใครฟังก็เชิญ นี่คืออิทธิฤทธิ์ อำนาจ
เหนือโลก ที่วิทยาศาสตร์ไม่มีทางจะพิสูจน์ได้ ใครได้เห็น
ก็นับว่ามีบุญบารมีแล้ว และสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ชนิดนี้ ไม่มีโอกาส
จะเห็นกันได้ทุกคน หรือบ่อยครั้งนักหรอก มันสุดแล้วแต่
กาลเวลา วาสนา หรือเคราะห์ของแต่ละคนไป ถ้าแกจะว่าฉัน
เล่นกล ก็จงจับกลนี้ให้ได้”

“จักรกฤษณ์ ฉัน...ฉันพูดอะไรไม่ถูกแล้ว แกไม่ใช่
คนธรรมดา...”

กำพลหลุดปากออกมาโดยไม่รู้ตัว จ้องวงเพลิ่งนั้น
ตาไม่กะพริบ

“ก็ไม่ใช่คนธรรมดา นะซิ ถ้าคนธรรมดาจะต้องถูกส่งเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลประสาททำไม จริงไหม มันเป็นโอกาสของฉันทันที ในคืนนี้ ที่จะให้นักวิทยาศาสตร์ได้เห็นอะไร ที่ไม่คิดฝันว่าจะได้เห็นหรือมีอยู่จริงในห้วงจักรวาลนี้ ถ้าฉันไม่สามารถทำให้แกเห็นอย่างนี้ได้ แกทั้งสองคนก็ยังคงคลงใจอยู่นั่นเองว่าฉันจะมีปัญญาไปช่วยคุณพ่อของลิลิตได้ยังไง ในเมื่อไอ้โจรก็มีอาวุธพร้อม รอเราอยู่ข้างหน้าโน่นแล้ว เรากำลังจะเข้าไปหา มันด้วยมือเปล่าๆ มีแต่เมตตาจิตและอโหสิกรรมเป็นอาวุธที่จะต่อสู้กับความเลวร้ายของมัน คราวนี้แกเชื่อหรือยังล่ะว่า ฉันมี ‘อำนาจ’ พอที่จะช่วยตัวประกันจากการควบคุมของคนร้ายได้”

ทั้งสองจิตแพทย์ เอามือขยี้ตาแล้วขยี้ตาอีก ลืมขึ้นจ้องก็ครั้ง ก็เห็นภาพตะไลเพลิ่งอันสว่างเจิดจ้าหมุนตัวเป็นสายไฟไซติช่วงนำหน้ารถอยู่เช่นนั้น

“ฉันเชื่อแกแล้ว จักรกฤษณ์ เชื่ออย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกเลย ว่าแกเป็นคนที่มีอะไรพิเศษเหนือมนุษย์

มีอำนาจประหลาดอยู่ในตัวเต็มเปี่ยม จะไม่โววายวาทักท้วงอะไร
แกอีกแล้ว ถึงไหนถึงกันเลย แบบนี้”

สหายจิตแพทย์ของเขาพูดเสียงกระเส่า

“ถ้ามันดีแล้ว แกสองคนจะได้อุ่นใจ และ ‘เชื่อแน’ ในตัว
ฉันเสียที่...เตรียมตัวไว้ได้แล้ว ประเดี๋ยวรถจะไต่เนินขึ้นไปจนถึง
บริเวณที่มันไม่สามารถขึ้นไปได้อีก แล้วเราจะลงไปด้วยกัน
สามคน ย่องเข้าไปที่ปากถ้ำนั้น หวังว่าคงไม่กลัวอะไรอีกแล้วนะ
หรือยังไม่แน่ใจอีก?”

“ตกลงขอรับกระผม พระคุณเจ้า!...”

กำพลว่า พร้อมกัน ก็สารภาพกับตนเองว่า ตั้งแต่เกิดมา
ทั้งชีวิตนี้—ชีวิตที่ตลอดเวลาคลุกคลีอยู่กับตัวเลข และหลอดเคมี
เขาไม่เคยเห็นอะไรที่แปลกประหลาดพิสดาร อันไม่สามารถจะ
พิสูจน์ได้อย่างที่เห็นอยู่ในขณะนี้เลย พยายามจะสำรวจข่มจิต
พิสูจน์สภาพระบบประสาทของตนเอง จะว่าถูกสะกดจิต หรือ
ความรู้สึกฝันเพื่อนไปก็ใช่ที่ จีบชีพจรตนเองดู ก็เห็นว่ามันยัง
เต้นอยู่ อาจเร็วเกินไปบ้างเพราะความตื่นเต้นเท่านั้น หยิกเนื้อ
ตัวเองก็ยังเจ็บ ดมกลิ่นดีที่ถืออยู่ในมือดูก็ยังได้กลิ่น หันไปมอง

หน้าหมอลิขิตลูกน้อง ที่นั่งในรถอยู่ใกล้ๆ เขา ก็ยังเห็นกัน ตะคุ่มๆ แสดงว่า จักขุ, โสต, นาสิก, ชิวหา และกาย สัมผัสกับ รสต่างๆ ได้ครบถ้วนสมบูรณ์แบบ ร่างกายส่วนอื่นๆ ขณะนี้ ก็ไม่ได้เป็นอัมพาตหรือเหน็บชาใดๆ ทั้งสิ้น ก็แล้วที่มองเห็น หมุนควงตัวๆ นำเป็นวงแสงอยู่หน้ารถ ที่แล่นไปอย่างชนิด ไฟดับมีดนั้นเล่า

มันคืออะไร เกิดขึ้นได้อย่างไร?

ลิขิตเอง ก็คงจะตกอยู่ในภาวะเดียวกับเขา เพราะเห็น สะบัดหน้าอยู่สองสามครั้งแรงๆ แล้วเบิกตาขึ้นเขม่นจ้อง จะดู ด้วยตาให้ได้ว่า มันเป็นวงสว่างของอะไรกันแน่

“สองหมอนี่ประสาทมั่นคงดีมากนะ เจ้านาย ที่เขาไม่เป็น ลม หรือช็อคตายไปเสียก่อน”

อรัญเทวีส่งจิตกับเขาเป็นภาษาโต้ตอบ

‘เขาจะต้องคิดไปจนตลอดชีวิต จะต้องเปลี่ยนทัศนคติ ไปจากเดิม ที่เต็มไปด้วยความหยิ่งผยองแสนภาคภูมิใจในวิชา ความรู้เดิมๆ ของเขาที่ร่ำเรียนมา เมื่อคืนนี้ผ่านพ้นไปแล้ว

ถ้าเขาทั้งสองไม่มีทิวทัศน์ในทางที่ผิดเกินไปนัก ฉันอาจช่วยให้เขา
เข้าใจขึ้นได้บ้าง โดยหัดให้เขาทำวิปัสณากรรมฐานดูเสียบ้าง'

“เห็นจะยากค่ะ เจ้านาย มนุษย์ที่เกิดมาในภพนี้
บุญบารมีที่สร้างสมมาแต่ชาติก่อนไม่เสมอเท่าเทียมกัน
กรรมเก่า เป็นตัวชี้แนะและบันดาลทั้งสิ้น เจ้านายนั้น สร้างสมมา
ที่ชาติที่ภพที่แล้ว จึงได้รู้ ได้เห็น ได้เข้าใจอย่างที่เป็นอยู่ใน
ชาตินี้...รู้ในอดีตกาลเมื่อมองย้อน...รู้ในอนาคตกาลเมื่อมองไป
ข้างหน้า หรือถ้ายังมองไม่เห็นด้วยตนเอง ก็สอบถาม
หรือเสาะแสวงหาได้...เห็นในสิ่งที่มนุษย์สามัญไม่เห็น...ได้ยิน
ในคลื่นเสียงที่หูมนุษย์หรือสัตว์สามัญไม่ได้ยิน...พบปะ
สังสรรค์ เสวนา รวมทั้งเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เหนือระดับ
โลกภูมิศาสตร์ได้...สมบัตินี้ เป็นสมบัติของผู้ที่ได้ฉานชั้นสูงแล้ว
เท่านั้นจะพึงมีได้ แต่ผู้ที่ได้ฉานชั้นสูงนั้น ท่านก็มักจะสละ
หมดสิ้น ไม่สนใจเปิดเผยอะไรกับมวลมนุษย์ทั้งหลายอีก
จึงไม่เป็นเรื่องประหลาดอะไร ตรงข้ามกับเจ้านาย ที่ยังมี
ชีวิตประจำวันเกี่ยวข้องกับสังคมมนุษย์ทั่วไปเขาอยู่ มันเลยดู
เป็นเรื่องวิถิตการพิลึกกึกกือของคนที่เขาไม่เข้าใจ เรื่องมันก็แค่นี้
เองแหละ”

‘ฮือม จริงของเธอ ที่วิเคราะห์ให้ฉันได้มองเห็นสภาพของ
ตัวเองอย่างถ่องแท้ บางทีฉันก็มองตัวเองไม่เห็นเหมือนกัน’

“ให้เขาเห็นอะไรมหัศจรรย์เกินเชื่อเพียงแค่นี้ก็พอแล้วนะ
เจ้านาย อย่าให้เขาเห็นกันเป็นเวลานานนักเลย ฉันจะเรียก
นาคนาศกลับคืนมาแล้ว ส่วนเจ้านายจะขับรถไปมิดๆ หรือจะ
เปิดไฟตามธรรมชาติที่สุดแล้วแต่เถิด หรือว่าจะเอาให้พิสดารไป
กว่านั้น เอามั้ย ให้สองหมอนี้เห็นเลยว่ามีผู้หญิงอยู่ ‘คน’ หนึ่ง
นั่งอยู่ในตอนหน้าเบาะรถคู่กับเจ้านาย และเอาแก้มแนบกับไหล่
เจ้านายอย่างนี้”

ว่าแล้ว รัตนาคราชก็เอียงแก้มเข้ามาแนบกับไหล่เขา
เหลือบตาขึ้นมองหน้ายิ้มๆ อยู่ในที่

‘ไม่...ไม่ต้องหรอก...’

เขารีบบอกโดยเร็ว

‘—เอาละ เรียกนาคนาศกลับคืนมาได้แล้ว ปล่อยให้
ทุกสิ่งทุกอย่างปกติลงเหมือนเดิม’

อรัญเทวีปิดปากหัวเราะ แล้วตีดนิ้วลักษณะเหมือน
เด็กสาวแก่นๆ ธรรมดาคนหนึ่ง กระดิกนิ้วชี้ไปยังวงแสงอันนำ
อยู่เบื้องหน้ารถ แล้ววัดเข้าหาตัวในอาการเรียก แค่นั้นเอง
‘ตะไลเพลิง’ ก็ดับวูบ แปรสภาพมาเป็นกำไลเพชรลอยผ่าน
กระจกหน้ารถ เข้ามาแกว่งสวมอยู่ในข้อมือของหล่อนตามเดิม
และสิ่งที่ทั้งกำพลกับลิขิตจ้องมองอยู่ กินเวลาถึงนาทีเศษๆ นี้
ก็สลายวับไปกับตา

จักรกฤษณ์ก็พูดปกติธรรมดากับสหายของเขาว่า

“ให้ดูแค่นี้แหละ พอแล้วนะ ของดีไม่มีมาก”

“ไม่เลวเลย ‘หลวงพ่อ’ ของเรา เอาแค่นี้ก็ชนหัวลูก
ศรัทธาเต็มที่แล้ว ว่าแต่บอกหน่อยได้ไหม ที่เห็นเมื่ออีตึกเต็มๆ
เมื่อกี๊นี้นะ อะไรวะ?”

กำพลกล่าว พร้อมกับห่อไหล่ลง

“อย่าลืมนัญญา ที่ตกลงกันไว้แล้วว่าจะไม่มีการถาม”

“เอ้อ! จริง ลืมไป ขอโทษ ไม่ถามแล้ว”

“ดี อย่าถาม เพราะฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน เนื่องจากถ้าตอบ ก็ไม่วยต้องมูสา เอาความจริงมาพูดกันไม่ได้หรอก”

“แปลว่าฉันกับลิลิต จะฟังไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง เพราะปัญญาต่ำทรมเกินไป?”

“ไม่ใช่ปัญญาต่ำทรมเกินไปหรอก ใจต่ำไปเสียเลย ก็ยังพูดกันรู้เรื่องแบบหนึ่ง และสูงไปเสียเลย ก็รู้เรื่องกันอีกแบบหนึ่ง ชนิดครึ่งๆ กลางๆ นี่ซิ แย่ที่สุด ให้ฉันถามแกสองคน บ้างดีกว่า นึกว่าเราคุยกันไปเล่นๆ ฆ่าเวลาก่อนจะถึงจุดหมายเอาไหม?”

“ก็ลองคุยมา ดีเหมือนกัน ดีกว่านั่งไปเฉยๆ เจ็บๆ แบบนี้”

“ปัญญาชน หรือคนที่เจริญแล้วด้วยปัญญาความรู้ สังคมชาวโลกเขาถือว่าได้รับปริญญาบัตรออกมาจากมหาวิทยาลัยใช่ไหม เอาละ...เริ่มตั้งแต่ตรี, โท, แล้วก็ เอก อันจัดว่าสูงสุดเลยสุดแต่ว่าจะเป็นสาขาไหน”

“ก็ใช่”

“ต้องจากมหาวิทยาลัยด้วยใช่ไหม สิ่งที่ได้รับมาก็คือ
ครู, หมวก, ปริญญา หรือวุฒิปัตร์อันเป็นแผ่นกระดาษประกาศ
รับรองโดยคณาจารย์ทั้งหลาย”

“ฮือม”

หมอพยักหน้าในเงามืด เขาไม่ถูก ว่า ‘คนไข้โรค
ประสาท’ ของเขาจะออกในรูปไหน

“มหาวิทยาลัยก็คือ สถาบันที่มนุษย์ตั้งกันขึ้นมา ปริญญา
ระดับต่างๆ มนุษย์ก็ตั้งกันขึ้นมาอีก ใช่ไหม?”

“ช่วย— —แล้วยังไง?”

“ก่อนที่จะมีสถาบันที่เรียกกันโก้ๆ ว่ามหาวิทยาลัย ก่อน
จะมีกระดาษอะไรสักอย่างที่เรียกกันว่า ปริญญาบัตร์ บอก
หน่อยได้ไหม ใครเป็นคนสร้างมันขึ้นมา”

“อ้าว ก็มนุษย์นะซิ!”

“แล้วมนุษย์คนแรก ที่คิดสร้างมหาวิทยาลัย หรือสร้าง
ปริญญาบัตร์ระดับต่างๆ ขึ้นมานะ เขาเคยอยู่มหาวิทยาลัย หรือ
เคยได้รับปริญญาบัตร์มาจากใครไม่ทราบ...เออละ ตอบมา!!”

หมอกำพลอิงไปครูใหญ่ แล้วหัวเราะหึๆ ยักไหล่

“แกถามพิกุล นี่มันเป็นปัญหาแบบ ‘อจินไตย’ หรือ
ปัญหาที่ตอบไม่ได้ พ้นความคิด ไม่ควรคิด”

จักรกฤษณ์หัวเราะดังลั่น

“ไม่เลวนี่กำพล ที่แกรู้จักคำว่าปัญหาแบบ ‘อจินไตย’
เสียด้วย ก็ไม่ถึงกับห่างไกลพระศาสนาเท่าไหร่นักหรอก ถ้าวาง
พูดคำนี้ได้ เป็นอันยอมรับละซิ ว่าตอบไม่ถูก”

“บ้า! ใครจะไปตรัสรู้ได้”

“คนที่จะตรัสรู้จะมี เจ้าชายที่ชื่อสิทธัตถะยังไฉละ!
คนอื่น ๆ ก็ยังมีอีกมากมายนัก เพียงแต่เราไม่รู้ เกินปัญญาที่เรา
จะค้นคว้าไปถึงเท่านั้น ว่ามี ‘ท่าน’ ใดอีกบ้าง ที่ท่านเป็นผู้รู้แจ้ง
เห็นจริง มนุษย์ที่ตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นเป็นคนแรก...ฟังให้ดีนะ
ฉันหมายถึง ‘คนแรก’ จริงๆ คนคนนั้น ไม่เคยเข้ามหาวิทยาลัย
มาก่อนเลย และคนที่กำหนดปริญญาบัตรขึ้นมาเป็นคนแรก
ก็รับรองได้ว่าเขาไม่เคยมีปริญญาบัตรใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น
มหาวิทยาลัยก็ดี หรือปริญญาบัตรชั้นต่างๆ ก็ดี เป็นแต่เพียง
‘ตำแหน่งความนิยม’ ที่มนุษย์ตั้งขึ้นเองเท่านั้น มันไม่ได้

หมายความว่าเขาจะต้องรอบรู้อะไรไปเสียหมดทุกอย่างหรอก และก็รู้น้อยกว่าบุพพจารย์คนแรก ที่สร้างสิ่งเหล่านี้มาให้แก่เขาด้วย ข้อนี้อยอมรับหรือเปล่า ไม่ได้ถามแกคนเดียวนะ ถามไซโคทริสต์ที่ชื่อคุณหมอลิขิตด้วย”

“มันเป็นคำถามที่พันวิสัยจะตอบ หรือแสดงความคิดเห็น ไตๆ ได้ จักรกฤษณ์”

“งั้นเอาปัญหาที่ดูว่าง่ายที่สุด แบบเดียวกับ ‘ตกลงงานวัด’ แก่รู้จักไหม ไซ่ที่ภาษาอังกฤษ สะกดด้วยคำว่า อี. ดับเบิลจี้. นะ?”

“รู้”

“แล้วแกต้องรู้จัก ตัวไก่ด้วย มันของคู่กัน ไก่ กับ ไซ่”

“ไซ่”

“ระหว่างตัวไก่ กับไซ่ไก่ อะไรมันจะเกิดก่อนกัน?”

กำพล พชรินทร์ ตบไหล่เขาเบาๆ

“หยุดตั้งคำถามได้แล้ว เป็นอันว่ายอมแพ้...ยอม
หมดแล้วทุกกรณี ถ้าลงถามไถ่เกิดก่อนไข หรือไขเกิดก่อนไถ่ ก็
พอกันที”

จักรกฤษณ์หัวเราะก๊าก

“ซึ่งต้องพิสูจน์ แต่คนดีกรีขนาด พีเอส.ดี. ก็ยัง
พิสูจน์ไม่ได้ แล้วจะมาคุยเบงอะไรกันนักหนา ว่าอาตมาเป็นผู้รู้
แล้ว รู้แน่ เรียนนี่ ดีกรียาวเหยียดเป็นหางว่าว พอเกินภูมิปัญญา
ของตัวเองก็ตอบไม่ได้ แล้วก็ทฐิที่จะไม่ยอมรับเสียด้วย ทฐิชนิด
นี้ยังงั้ละ ที่พระท่านเรียกว่า ‘มิจฉา’ คือเป็นทฐิที่ผิด ดีอรัน
ตันทุรัง เมื่อกี้ก็แกพูดถึงคำว่า ‘อจินไตย’ ก็ดีแล้ว ขอถามท่าน
‘ต็อกเตอร์’ อีกสักคำเถอะนะ อจินไตยนะ มีอะไรบ้าง?”

“ฉันบวชได้พรรษาเดียวเท่านั้น ไม่แตกฉานนักหรอก”

“จะบอกให้ จะรับฟังไหม?”

“ก็ลองว่ามา”

“อจินไตย มีอยู่สี่ประการ คือ เรื่องที่บุคคลไม่ควรคิด
เพราะจะเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้าสี่ประการ ได้แก่ หนึ่ง,

พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย. สอง, ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน. สาม, วิชาแห่งกรรม. สี่, ความคิดเรื่องโลก. สำหรับข้อสี่ เรียกว่า ‘โลกจินตนา’ คือความคิดเรื่องโลกสองสาขา ได้แก่ หนึ่ง, มนิกาวินิชา ได้แก่ความรู้ทางจิตศาสตร์ เช่น การสะกดจิต. สอง, ตัชชาวีวินิชา ได้แก่ความรู้ทางของขลังสี่ประเภท ได้แก่ ก. มูลตัชชาวีวินิชา คือ ความรู้ในมูลรากต่างๆ เช่น ว่านทั้งหลาย จะมามีวิชัยกันออกไปไม่ได้ว่าทำไมกินเข้าไปแล้วถึงขลัง อยู่ยงคงกะพัน ยิ่งไม่ออก พันแทงไม่เข้า ข. มันทาตัชชาวีวินิชา คือความรู้ในเรื่องเวทมนต์คาถา อาคม ก็คือ แบล็คเมจิก หรือ มนต์มืดต่างๆ นั้นแหละ สิ่งเหล่านี้มีจริง แต่จะหา คิว.อี.ดี. ไม่ได้ ขึ้นอยากจะแสวงหา ก็จะทำตายเสียก่อน ค. อังกตัชชาวีวินิชา คือ ความรู้ในเรื่องการทำผ้าประเจียด ตะกรุด และการลงเลขยันต์ ง. ธาตุตัชชาวีวินิชา คือ ความรู้ในการแยกธาตุ เช่น การฆ่าปรอท หรือเหล็กไหล พุทธศาสนาได้ระบุสิ่งเหล่านี้ไว้จะแจ้งชัดเจน อีกทั้งห้ามด้วยไม่ให้ใครไปคิด หรือค้นคว้าหาที่มา ตลอดจนจน ความเป็นไปของมัน อย่างเช่นนักวิทยาศาสตร์ปรารถนาที่จะ ค้นคว้า ขึ้นทำไปก็บ้าเท่านั้น สรุปแล้ว เรียกว่า อจินไตย เพราะฉะนั้น ฉันจึงเตือนแกอยู่ตลอดเวลาว่าถ้าเห็นอะไรในคตินี้ ก็อย่าถาม อย่าแสวงหาข้อมูล มันจะทำให้แกบ้า! เข้าใจ?

ว่าจะไม่อธิบายให้ฟังแล้วที่เดี๋ยวนี้ แต่ก็อดหมั่นไส้
ท่านนักวิทยาศาสตร์ ผู้อะอะอะไรก็ร้องว่า ‘อิมพอสสิเบิล’ ไม่ได้
ทุกอย่างในโลกนี้มัน ‘พอสสิเบิล’ ทั้งนั้นแหละ เว้นไว้แต่ว่า
‘เมื่อไหร่’ เท่านั้น”

“ข้า—ธ...พระคุณเจ้าเทศนา เล็คเชอร์ได้จับใจเหลือเกิน
แต่ให้ตายเถอะ หลอกต่อกันซึ่งๆ หน้าเลย”

“ไม่ได้คำ แต่พูดให้ฟัง ในสิ่งที่แกไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไป
ไม่ถึงต่างหาก แกก็รู้อยู่แล้วว่าฉันไม่ชอบพูดอะไรมากในเรื่อง
เหล่านี้ แต่เห็นเผือกงา สงสัยเสียจริง ก็เลยอยากจะบอกอะไร
ให้รู้เป็นเลาๆ ไว้เสียบ้าง ในด้านโลกภูมิศาสตร์ทั่วไป ฉันก็เรียน
มาเท่าๆ กับแก่นั้นแหละ ถึงแม้จะแยกไปคนละสาขาวิชาการ
เรานั้นก็คนมีการศึกษาร่วมกันแล้ว แกดูหมิ่นฉันมาก ที่เรียกว่า
‘พอมดหมอผี’ เพราะแกเข้าใจไม่ถึงเอง ถ้าฉันไม่กลัวบาป
กลัวกรรม คิดจะเป็นพอมดหมอผี หมอเสน่ห์ ปลุกเสก
เลขยันต์ บอกหวยให้แกใครนะเธอ รับรอง ทำพนันกินตัว
กันได้เลย นั้นนะมันขั้นแรก เรื่องซี้ผิง ระดับเดียรฉานวิชา
เท่านั้น ถึงสิ่งที่แกเห็นเป็นลูกไฟประหลาด ลอยอยู่นั้นก็
เหมือนกัน รู้ไว้เถอะว่านั่นแหละ เดียรฉานวิชา การสำแดง

อิทธิฤทธิ์แบบอูตรีให้มนุษย์หลงไหลเคลิบเคลิ้ม และเลื่อมใส
ยำเกรง แต่เห็นแก่อยากลองนัก ก็เลยลองให้ดูเป็นตัวอย่าง
เคยได้ยินคำพังเพยอย่างนี้บ้างไหม **อวดกล้า เป็นสมบัติของ
คนขลาด อวดฉลาดเป็นสมบัติของคนโง่...**

“เฮา...ได้ทีแล้วนี่ จะหลอกต่ายยังงี้ก็เอา คิ่นนี่ฉันกับลิขิต
ขอยอมแพ้อย่างราบคาบ ขออย่างเดียวให้ได้ตัวคุณพ่อของลิขิต
กลับคืนมาอย่างปลอดภัยเท่านั้น”

กำพลบอกอย่างจำนนในทุกกรณี เพราะถ้าไม่จำนน
ตนเองก็ไม่มีปัญญาที่จะจับกล หรือคลี่คลายเหตุการณ์
ประหลาด ที่มองเห็นอยู่เมื่อหยก ๆ ตลอดจนพฤติกรรมลึกลับ
ของจักรกฤษณ์ได้อย่างไรเหมือนกัน

“ขอเวลาเจียบ ๆ สักสองสามนาที่นะ อย่าเพิ่งพูดหรือ
ชวนคุยอะไรมาในขณะนี้ก่อน ขอเพ่งดูอะไรอีกหน่อย”

จักรกฤษณ์บอกสหายของเขา แล้วเริ่มสอบถามอริฏเทวี
ทันที

‘หัวหน้าคนร้ายชุดนี้ ชื่ออะไร?’

“ชื่อนายโชติ หรือเสื่อโชติ อายุสามสิบหกปี หัวไม่ค่อยจะมีขน”

‘เขาไม่เรียกว่าหัวไม่ค่อยจะมีขนหรือก เธอหมายถึงว่าเป็นคนหัวค่อนข้างล้านใช่ไหม?’

“ค่ะๆ เจ้านาย ขอโทษ ที่ใช้คำพูดไม่ค่อยจะถูกนัก”

‘อุปนิสัยใจคอ?’

“คนหยาบบาปหนา เจ้านายจะไปถามถึงอุปนิสัยใจคอ มันทำไม ก็ทรชนคนชั่วมาตรฐานไม่มีที่ดีทั่วไปนั่นแหละ เริ่มมาแต่อันธพาลสันดานทรามก่อน ต่อมาก็กะล่อนปลิ้นปล้อน ปลิ้น ฆ่า แล้วก็หันมาหาแพชั่นสมัยนิยมที่มันเห็นว่าหาเงินพอได้คล่องกว่าอย่างอื่น คือคอยจับคนที่คิดว่าพอมีฐานะดีหน่อยไปเรียกค่าไถ่ ทำสำเร็จมาสองสามครั้งก็ยิ่งเหิมเกริมได้ใจ เงินทองที่ได้มาโดยทุจริตมิจฉา ก็ไม่ได้เอาไปประกอบสัมมาอาชีพอะไร เล่นเบี้ยเสียถั่ว ซื้อหญ้าให้ม้ากินหมด ไร้สัจจะ ออกตัญญู เนรคุณ โหดเหี้ยมทารุณ แต่สันดานแท้จริงไม่ใช่คนกล้าหาญชาญชัยอะไรหรอก ขี้ขลาดชนิดใจเหี้ยมยังงี้ละ ถึงเจ้านายจะไม่เอา

เรื่อง ปล่อยมันไปในครั้งนี้ มันก็ไปทำกับคนอื่นเขาอีก และผลที่สุด ก็จะต้องถูกตำรวจยิงตายในอีกไม่นานนักหรอก”

‘เรื่องต่อไปภายหลัง เกี่ยวกับการฆาตกรรมของคนคนนี้จะเป็นอย่างไรรู้ช่างมันเถอะ แต่สำหรับคืนนี้ เราจะไม่สร้างเวรกรรมใดๆ กับเขาอย่างที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว เว้นไว้แต่จะขู่ให้เกรงกลัว และยอมจำนนโดยดีเท่านั้น เสือโซติขณะนี้อยู่ในกลุ่มไหน? กลุ่มสามคนที่เฝ้าตัวประกัน หรือเป็นกลุ่มอีกสามคนที่แยกเอารถเข้ากรุงเทพฯ แล้วคอยไปติดต่อกับลูกชายตัวประกัน’

“มันอยู่ในกลุ่มที่เฝ้าเชลยขณะนี้แหละ เจ้านาย เพราะมันเป็นคนออกคำสั่งและตัดสินใจเด็ดขาดเพียงคนเดียว ลูกน้องเพียงแค่ออปปฏิบัติตามเท่านั้น ถ้ามีตำรวจ หรือคนแปลกหน้าบุกเข้าไปเมื่อไหร่ มันก็พร้อมที่จะฆ่าตัวประกันอย่างเหี้ยมโหดทารุณ แล้วหนีทันที”

จักรกฤษณ์เริ่มใช้ความคิดหนัก

‘ตอนนี้พวกนั้นกำลังทำอะไรกันอยู่ หลับหรือเปล่า?’

“มันยังไม่นอนกันหรอก กำลังดัมก้าแฟกิ้งและคุยกันอยู่ แต่เจ้านายไม่ต้องกลัว มันจะไม่รู้สึกตัวหรือได้ยินเสียงรถของ

เจ้านายที่เคลื่อนไหวเข้าไปใกล้นี้เลย เพราะหิริญญะครอบงำ
คุมพวกมันไว้หมดแล้ว ไอ้พวกภูตผีปีศาจราชคฤหาที่มัน
เช่นสรวงบูชาไว้เพื่อให้ทำหน้าที่คุ้มครอง ความจริงใครอื่น
ที่ไหน ก็ไอ้พวกลูกน้องแหกคอกชั่วร้ายของหิริญญะทั้งนั้น
ลงหิริญญะมาเองแบบนี้ มันก็กลายเป็นม้าใช้ไปเท่านั้น สุดแต่
ลูกชาย รมต.เมืองนรกจะสั่งการ ถ้าจะเอากันถึงตาย ก็บอก
หิริญญะไปเลย เรื่องซี้ผิง แต่ถ้าจะทำแบบประนีประนอม
ถนอมกล่อมเกลี้ยงเมตตา มัน เจ้านายก็วางแผนก็แล้วกัน
ว่าจะเอาอย่างไร ฉันเองก็ยังคงคิดไม่ออก ฉันก็เหมือนหิริญญะ
นั่นแหละ ถ้าจะเอาตายกันนะไม่ยาก เรียบร้อยภายในไม่กี่อึดใจ
เท่านั้นสำหรับไอ้สามตัวนั้น แต่ถ้าสันติวิธีไม่รู้จะทำยังไง เรื่องนี้
จึงเป็นเรื่องโดยตรงของเจ้านายที่จะสั่ง ฉันกับหิริญญะจะทำตาม
ต้องการทุกอย่าง”

ภายหลังจากไตรตรองแต่จิตใจเดียว จักรกฤษณ์ก็ว่า

‘ถ้างั้นเอาอย่าง...พวกเรามากันสามคนพอดี เท่าๆ กับ
จำนวนของลูกน้องมันที่ส่งเข้าไปในกรุงเทพฯ เชื่อว่าคงจะมีการ
นัดแนะรอคอยอะไรกันอยู่ งั้นไม่ใช่หรือ?’

“ก็ใช่ มันรอฟังข่าวพวกมันกันอยู่”

‘ประเดี๋ยวเราจะจอดรถ และเดินเข้าไปหาพวกมันที่เฝ้า
เชลยอยู่ มันน่าจะมีรหัสสัญญาณนัดหมายอะไรกันระหว่างพวก
ที่เฝ้าเชลย กับพวกที่ไปติดต่อ’

“นายไฟฉาย สั้น-ยาว สลับติดต่อกันสามครั้ง พวกบนถ้ำ
นั้นจะเข้าใจว่าเป็นฝ่ายเดียวกับมัน และจะออกมาจับทันที”

‘เธอไปบอกหิรัญญะ...’

เขาสั่งการทันที

‘—ฉันจะใช้สัญญาณไฟฉาย ส่องหลอกพวกมันขึ้นไป
สำหรับลูกน้องมันสองคนที่เป็นมือปืนอยู่ ให้หิรัญญะจัดการ
อย่างไรก็ได้ให้อยู่หมัดไปก่อน แต่อย่าให้ถึงชีวิตหรือสาหัส
ส่วนไอ้ตัวนาย หรือเสือโชติ เธอจัดการโดยให้มันรู้สึกว่
ตัวมันเองอยู่ในระหว่างกึ่งกลางของความเป็นและความตาย
เพราะทางฝ่ายเราจะต้องมีการต่อรองอะไรอีกบางอย่างด้วย
ไม่ใช่ช่วยเฉพาะตัวประกันออกมาได้อย่างเดียวเท่านั้น
เราจะต้องหาทางให้มันเอารถยนต์ของตัวประกันมาคืนในสภาพ
ที่เรียบร้อยด้วย ไปได้แล้ว อรัญเทวี ฉันจะจอดรถลงเดินตรง

โชดหินใหญ่ข้างหน้านั้นแหละ เพราะรู้สึกว่าจะไต่ขึ้นไปไม่ได้
อีกแล้ว ที่มันชันเหลือเกิน'

“เจ้านายจะเอาวิธีไหน ในรูปอุปัทวเหตุ ที่ไม่ให้สองหมอ
ที่มาด้วยนี้เห็นเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหลือเชื่อเกินไปใช่ไหม?”

‘ใช่ ควรเป็นอย่างนั้น’

ธิดานาคราชรับคำ แล้ววูบหายออกไปจากรถในทันที

ชั่วไม่กี่อึดใจ จักรกฤษณ์ก็นำรถไต่ขึ้นมาจอดสนิทหนึ่งบน
พื้นที่ชันเชิงเขาอันเต็มไปด้วยป่าละเมาะใกล้โชดหินใหญ่
ไต่ร่มต้นมะค่า เปิดประตูก้าวลงไปก่อน แล้วชะโงกหน้าเข้าไป
ยังกำพลและลิขิต

“ลงมาได้แล้ว ทั้งสองคน เราจะไต่ทางขึ้นไป ถ้าอยู่สูง
กว่านี้ขึ้นไปไม่เกินห้าหกสิบเมตรเท่านั้น อย่าลืมไฟฉายกับ
ลวดยาที่หมอลิขิตเตรียมมาด้วย”

ทั้งสองหมอ ทำหน้าบั่นยากที่สุด อึกๆ อักๆ รีๆ รอๆ อยู่
อีกพักใหญ่ พอนักวิทยาศาสตร์หนุ่มเตือนมาอีกครั้ง ก็ค่อยๆ

เปิดประตูรถก้าวออกมา พร้อมกับกระเป๋าล่วมยาและไฟฉาย
ประจำมือ แล้วอย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น จักรกฤษณ์
พยักหน้า พลางออกเดินไต่ทางนำขึ้นไปก่อน

“เดินตามสบาย ตามหลังฉันขึ้นมา”

“ต้องสวดมนต์ภาวนา หรือท่องคาถาอะไรไปด้วยหรือ
เปล่านี้?”

กำพลอดถามไม่ได้

“ไม่ต้องหรอก ขอเพียงอย่างเดียว อย่าให้เป็นทาร์ซาน
หรือว่าร่องไซโยออกมาดังๆ เท่านั้น ฉันไม่ได้กลัวพวกโจรมันจะ
ตกใจ แต่ฉันหนาวหุ”

ทั้งสองเงียบกริบ เดินไต่ทางชัน อันเป็นกรวดลูกครึ่ง
สองฝั่งทางเป็นซุ้มไม้เล็ก ๆ และก้อนหิน ตามหลังจักรกฤษณ์
ผู้เว้นระยะห่างล่วงหน้าไปแค่สองวา การเดินนำของจักรกฤษณ์
ไม่รีบร้อนอะไร เป็นการเดินขึ้นไปตามธรรมชาติ มีหน้าซำยังฉาย
ไฟส่องทางขึ้นไปเสียด้วย กำพล ลิขิต อยากจะทักท้วง ว่านั่น
เป็นการเตือนให้พวกโจรรู้ ซึ่งเท่ากับเรียกอันตรายมาสู่
ถ้าพวกมันโผล่ออกมาพร้อมกับอาวุธร้ายแรง แต่ก็ไม่กล้าเตือน

อีกประมาณยี่สิบเมตร เป็นซานเลียบไหล่เขา กว้างพอสมควร มองเห็นชะง่อนหินใหญ่โผล่ล้าเป็นที่สังเกตเด่นชัด และมีป่าเขียวประเภทดกเครือปกคลุมอยู่ ทั้งสองหมอที่ตามหลังขึ้นมาเห็นจักรกฤษณ์หยุด แล้วฉายไฟไปที่ตำแหน่งอันมองเห็นชัดว่าเป็นปากโพรงถ้ำขนาดย่อม ๆ นั้น แว่บหนึ่งสั้น และอีกแว่บหนึ่งยาว สลับกันเช่นนั้นสามครั้ง แล้วดับไฟมีดลง

เมื่อตนเอง ก็ได้ยินเสียงคนไม่ต่ำกว่าสองคน พูดกันเอะอะว่า

“เฮ้ย! ไอ้พวกนั้นมากันแล้ว ป๊ะ! ทำไมไม่บุกมากลางดึกแบบนี้ คงได้ข่าวดีแล้ว!!”

แล้วก็มีเสียงเคลื่อนไหวผลุบผลับกันอยู่ในถ้ำด้านบน หมอกำพลกับหมอลิขิตใจหายวาบ ยืนตัวแข็งไปหมด เมื่อเห็นจักรกฤษณ์ยืนเด่นอยู่ที่เก้า ต่อมา ก็มีเสียงสั่งการว่า

“ไอนิด ไอ้อพลอย ออกไปดูซิ มันทวนกลับมากันทั้งสามคน หรือก็คนกันแน่ บอกให้ขึ้นมาบนนี้เร็ว ๆ ข้ากำลังร้อนใจ”

เป็นเสียงพูดที่ดังถนัดชัดเจนที่สุด แสดงถึงว่าไม่ได้
ระแวงเป็นอย่างอื่นใดๆ ทั้งสิ้น

ครูเดียว ก็มีเงาตะคุ่มของชายสองคน โผล่พรวดพราด
ออกมายืนเด่นอยู่บนบานหินหน้าปากถ้ำเบื้องบน จักรกฤษณ์
ก็ฉายไฟจำขึ้นไปทันที ในระยะที่ไม่ห่างกันขึ้นไปเท่าใดนัก
มองเห็นอย่างถนัด

เป็นชายฉกรรจ์ทั้งคู่ คนหนึ่งล่ำสันเตี้ย อีกคนหนึ่ง
ชะลูดสูง ในมือมีอาวุธร้ายแรงของราชการสงคราม ถือกันอยู่
คนละกระบอก แต่ไม่มีท่าระวังตัวเตรียมพร้อมอะไรทั้งสิ้น

“เฮ้ย! ว่ายังงี้เว้ย...”

คนใดคนหนึ่ง ร้องทักลงมา เพราะแน่ใจที่สุดว่าเป็น
พรรคพวก

จักรกฤษณ์ไม่ได้ตอบคำใดทั้งสิ้น คงจับไฟฉายส่องหน้า
อยู่เช่นนั้น และพริบตา ชั่วเสียงร้องถามของมันไม่ทันจะสิ้น
ประโยคใดเท่านั้น ร่างของทั้งสองคนร้ายก็มีอาการสรีระที่มึน
เหมือนถูกใครถีบทางเบื้องหลัง หล่นกลิ้งหลุนๆ ตรงมายังที่
จักรกฤษณ์ กำพล และลิขิตที่ยืนรอคอยอยู่ ปะทะแกงหินและ

ชุ่มไม้ระลงมาเป็นลำดับ แล้วก็มาสิ้นสุด นอนสงบนิ่ง เพราะ
ศีรษะฟาดกับแก้มหินที่งอกอยู่ตะปุ่มตะป่ำทั่วไป คนหนึ่งนอน
ตะแคงคู้ อีกคนหนึ่งคว่ำหน้า ไม่กระดิกกระเดี้ย ในลักษณะ
สลบเหมือดพร้อมกัน ท่ามกลางความตะลึงตกใจของทั้งสอง
หมอ

“เร็ว! ตรวจดูไอ้สองคนนี้ว่ามันเป็นยังไงบ้าง เชื่อว่า
หมดสติไปชั่วขณะเท่านั้น ในกระเป๋ากางเกงของมันมีกุญแจมือ
อยู่คนละคู่ละ เพื่อความปลอดภัยแน่นอน เอากุญแจมือของมัน
เองนั้นแหละมัดมือไขว้หลังไว้ก่อน ยังไม่ต้องปฐมพยาบาลอะไร
ทั้งสิ้น ตรวจดูเท่านั้นว่าอาการของมันเป็นยังไง”

จักรกฤษณ์สั่งเร็วปรือ

กำพลกับแพทย์ผู้ช่วยได้สติ ปราดตรงเข้าไปที่โอรทั้งสองทันที โดยกุมไว้คนละคน มันจริงตามที่จักรกฤษณ์บอกไว้
ทุกอย่าง พอตรวจกระเป๋ากางเกง ก็พบกุญแจมือแบบตำรวจ
พกกันอยู่คนละคู่ จึงล้วงขึ้นมา จัดการกับชายทั้งสองนอน
คว่ำหน้า ซึ่งขณะนี้มันไม่มีสติพอที่จะขัดขืนต่อสู้ใดๆ ทั้งสิ้น
ชั่วเดียวเดียวก็ถูกมัดไขว้หลังหมดฤทธิ์เดชทันที แล้วช่วยกัน
ตรวจสภาพของร่างกาย ส่วนจักรกฤษณ์ ตรงเข้าไปเก็บอาวุธ

ปีนเอ็ม.๑๖ ที่พลอยกลิ้งลงมาพร้อมเจ้าของด้วย ถอดแม็กกาซีน
ที่เสียบพร้อมอยู่ปาโด่งหายเข้าไปทางปารกริมทาง แล้วฟาด
ตัวปืนทั้งสองกับก้อนหินใหญ่เต็มเหนี่ยวโครมเดียว ชำรุดใช้การ
ไม่ได้ในทันที

จากนั้นก็จุดบุหรี่สูบอย่างใจเย็น เดินมายังทั้งสองหมอ
ที่ยังมะรุมตะตุ้มอยู่กับเจ้าผู้ร้ายทั้งสอง

“เป็นยังไงบ้าง?”

เขาถามปนหัวเราะขันๆ ซึ่งอีกสองคนที่กำลังสาละวน
จับกุมอยู่ขณะนี้ ไม่ได้พลอยเห็นเป็นเรื่องขบขันอะไรด้วย
นอกจากตื่นเต้นมือไม้สั่นไปหมด

“นี่อ ค สลบเหมือด! แต่ไม่ถึงกับเป็นอะไรมากนักหรอก
ปฐมพยาบาลกันเดียวเดี๋ยวก็คงฟื้น”

“หวังว่า คอ แขน ขา คงไม่หักไปนะ”

“ไม่ถึงกับขนาดนั้นหรอก...แต่เอ ใครถือมันลงมานี่ ฉัน
เห็นหัวทิมพุ่งหลาวลงมาเลย”

กำพลกระซิบกระหัดกระหอบ

“ใครจะถีบ มันมัวแต่ลูกลีลุกลน นี่กว่าเพื่อนของมันมา ไม่ดูให้ตีเสียก่อน ก็เลยพลัดตกหน้าผาลงมา ระยะเตี้ยๆ แค่นี้เอง เอาละ ปล่อยมันไว้ตรงนั้นก่อน อย่าเพิ่งให้มันฟื้นขึ้นมาเร็วนัก เรา กำลังจะขึ้นไปพบกับตัวลูกพี่มัน ใส่กุญแจไขไว้หลังไว้แบบนั้นแล้ว คงหนีไปไหนไม่รอด”

“แล้ว...แล้วปิ่นของมันล่ะครับ”

หมอลิขิตถามโดยเร็ว เบาที่สุด

“เรียบร้อยโรงเรียนจีน ผมฟาดหักสะบั้นไปแล้ว รับรองว่ามันจะเอาไปใช้งานอีกไม่ได้แล้ว...ไป ขึ้นไปบนถ้ำนั้น”

ว่าแล้วเขาก็ไต่ทางต่อไป เหมือนจะเดินขึ้นไปชมถ้ำในวนอุทยานในลักษณะนักท่องเที่ยว โดยไม่สนใจเลยว่าคนร้ายอีกคนหนึ่งอยู่ในนั้น พร้อมกับอาวุธร้ายแรงพอที่จะฆ่าเขากำพล และลิขิต ให้อยยับแหลกลาญไปได้ภายในพริบตาเดียว

บางที อาจเป็นเพราะเจ้าสองคนที่ไผ่ล่อออกไปก่อนเงียบหายไปนานผิดปกติ ไม่มีเสียงพูดจาโต้ตอบอะไรเลย เจ้าหัวหน้าโจรก็ร้องตะโกนถามออกมาอีกว่า

“เฮ้ย! ทำไมมันถึงเจ็บกันไปหมดนั้น—”

แล้วก็มีเสียงขยับตัวลุกขึ้นเหยียบกรวดกรอบแกรบ จะก้าวสวนออกมา จักรกฤษณ์ยังไม่หยุดเดิน คงไต่ขึ้นไปหาเรื่อยๆ จนเกือบจะถึงปากทางเข้า จึงแลเห็นแสงตะเกียงดาววัลลอยพลมออกรางๆ และบัดนั้นทั้งหมดยกก็ได้ยินเสียงร้องโวยวายลั่น อย่างเจ็บปวดและหวาดกลัวขีดสุด

“โอ๊ย! ไอนิด ไอ้พลอย ช่วยข้าด้วย...กูเห่ากัดข้า!”

มีเสียงล้มลงกับพื้นดิน ดิ้นทุรนทุราย และร้องครวญคราง แหกปากเรียกลูกน้องทั้งสองลั่นไปหมด

จักรกฤษณ์ กำพล และลิขิต ก็กระโจนพรวดขึ้นไปถึงบริเวณปากโพรงถ้ำ ณ บัดนั้น ไฟฉายสามดวงกราดจั่วเข้าไป

ภาพที่เห็น ห่างเข้าไปในเวี่ยงถ้ำไม่กว้างใหญ่เท่าไหน นั่นเอง ชายร่างสันทัด ในชุดสีกลิ่นความมืดคนหนึ่ง กำลังนอนตะแคงหน้าบูดเปี้ยว มือทั้งสองกำที่ข้อเท้าแน่น และบิดตัวอยู่เร่าๆ อาวุธร้ายคู่มือตกอยู่ใกล้ๆ นอกจากภาพนี้แล้ว ยังมองไม่เห็นอะไรก่อนทั้งสิ้น

พอรู้ว่ามีคนโผล่เข้ามาในถ้ำ และเข้าใจว่าคงเป็นพวกเดียวกัน เจ้านั้นก็ร้องขึ้นอีก

“งู! ตัวขนาดข้อมือ มันเลื้อยออกมาจกขาข้า เร็ว ช่วยกันเอาเชือกมัดให้ก่อน ปวดเหลือเกิน”

“นายโชติ!...”

นักวิญญูณศาสตร์หนุ่มเอ่ยเรียกนามเจ้าหัวหน้าโจรเรียกค่าไถ่อย่างเป็นกันเองและสนิทสนมที่สุดเหมือนกับคุ้นเคยมานาน

“—คิดบ้างไหมว่า เมื่อตัวเองรู้สึกว่าจะเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่สุด หรือว่ากำลังจะตาย บุคคลที่เราเคยสร้างกรรมเบียดเบียนเขาไว้ ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้แหละ”

อันเนื่องมาจากเสียงที่ร้องทักมานั้น ผิดไปจากเสียงของพรรคพวกมันทุกคน นายโชติ หัวหน้าโจรเรียกค่าไถ่สวมวิญญูณเสื้อร้ายทันที แทบจะลืมเรื่องเขี้ยวและพิษงูที่ฝังอย่างถนัดถนี่บริเวณข้อเท้าเสียชั่วขณะ หันไปตะครุบปืนเอ็ม.๑๖ ที่ตกอยู่ข้างๆ